

- (f) De contractuele voorwaarden die bepalen wanneer de eigendom van de goederen overgaat op de klant zijn vanuit commercieel oogpunt niet logisch, maar dit doet er in de praktijk niet toe, omdat de leverancier de kosten van eventuele schade aan de goederen tijdens het vervoer vergoedt aan de klant.
- (g) Met betrekking tot de leveringskosten, wanneer er zich een probleem met de eerste bezorging voordoet:
- (i) is de leverancier op grond van zijn overeenkomst met de klant verplicht om de kosten die de klant al heeft voldaan terug te betalen;
 - (ii) is de leverancier op grond van zijn overeenkomst met de klant niet verplicht om die kosten terug te betalen, maar doet hij dat in de praktijk wel;
 - (iii) draagt de leverancier (en niet de bezorgdienst) in beide gevallen de kosten van deze terugbetalingen; en/of
 - (iv) is de leverancier op grond van zijn overeenkomst met de klant verplicht om zowel de kosten van het versturen van vervangende goederen als de bijbehorende leveringskosten te betalen; of
 - (v) is de leverancier op grond van zijn overeenkomst met de klant verplicht om de kosten van het versturen van vervangende goederen te betalen, maar niet die voor de bezorging daarvan, maar doet hij dat laatste in de praktijk wel [?]
- 3) Bij een ontkennend antwoord op de tweede vraag, handelt de bezorgdienst dan voor rekening van de leverancier als meer dan één van de bovengenoemde punten van toepassing zijn? Zo ja, met welke factoren moet dan rekening worden gehouden en welk gewicht moet aan iedere factor worden toegekend?
- 4) Bij een bevestigend antwoord op de tweede of de derde vraag, handelt de bezorgdienst dan voor rekening van de leverancier wanneer de leverancier direct of indirect tussenkomt bij het vervoer of de verzending van de goederen, zoals het geval zal zijn vanaf 2021 krachtens richtlijn 2017/2455 ⁽²⁾? Met andere woorden, geven de veranderingen die door deze richtlijn worden doorgevoerd eenvoudigweg in duidelijker bewoordingen uitdrukking aan de betekenis van artikel 33 in zijn huidige vorm?

⁽¹⁾ Artikel 32 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB 2006, L 347, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn (EU) 2017/2455 van de Raad van 5 december 2017 tot wijziging van Richtlijn 2006/112/EG en Richtlijn 2009/132/EG wat betreft bepaalde btw-verplichtingen voor diensten en afstandsverkoop van goederen (PB 2017, L 348, blz. 7).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Spetsializiran nakazatelen sad (bijzondere strafrechter, Bulgarije) op 12 november 2018 — Strafzaak tegen LD, ME, NF, OG, PH en RI

(Zaak C-704/18)

(2019/C 25/38)

Procestaal: Bulgaars

Verwijzende rechter

Spetsializiran nakazatelen sad

Partijen in het hoofdgeding

LD, ME, NF, OG, PH en RI

Prejudiciële vraag

Moet artikel 267 VWEU aldus worden uitgelegd dat het een nationale rechter toestaat om een in het hoofdgeding gewezen prejudiciële beslissing in dat geding buiten toepassing te laten, door zich op feitelijke omstandigheden te beroepen die het Hof in aanmerking heeft genomen bij het wijzen van de prejudiciële beslissing?